

Arrest

nr. 116 663 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) N.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van etnische origine Psthoun te zijn. U bent afkomstig van Abdeyan, een dorp gesitueerd in het district Behsud van Nangharar. Tot uw vertrek heeft u daar samen gewoond met uw ouders, twee broers, drie zussen en uw paternale oom. U ging tot de zevende graad naar school in Afghanistan, dus u kan Psthou lezen en schrijven.

Uw broer werkte al enkele jaren voor tal van organisaties. Zo zou hij gewerkt hebben voor FEFA (Free and Fair Election Foundation of Afghanistan), NDI (National Democratic Institute), Husseinzada, PRT en OMAR.

In de maand saratan van 1391 (juni – juli 2012) kreeg u op de gsm van uw familie een telefonische oproep van de taliban. Ze waren op de hoogte van het feit dat uw broer op dat moment werkte voor de buitenlandse organisatie OMAR. Er werd gemeld dat werken voor de buitenlanders niet volgens de islam was en het loon dat hij daarvoor kreeg al evenmin. Daarenboven zou uw broer spioneren voor de buitenlanders. Ook werd uw familie ervan beschuldigd 'Khalqi's' te zijn, genoemd naar de Democratische Partij waar uw vader destijds lid van was. Hierdoor had uw familie nooit deelgenomen aan jihad en dit werd hen kwalijk genomen. Uw familie werd gevraagd \$ 40 000 te betalen als ze in leven wilde blijven.

Ongeveer een week na 20 assad 1391 (11 september 2012) werd uw broer gekidnapt toen hij buiten het huis kwam.

Na zo'n 2,5 à 3 maand kreeg uw familie een tweede telefoon van de Taliban.

Drie of vier dagen later vertrok u uit Afghanistan omdat uw familie ervoor vreesde dat u ook iets ging overkomen, net zoals bij uw broer.

Toen u enkele dagen in Griekenland was, vernam u dat uw paternale oom vermoord was. U vermoedt dat dit door de taliban gedaan werd, gezien uw familie met niemand anders problemen had.

Na een reis van 44 dagen arriveerde u in België. Op 12 november 2012 verklaarde u zich vluchteling.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, deze van uw vader, broer en paternale oom, een foto en invalidekaart van uw vader die visueel beperkt is, diverse tewerkstellingscertificaten van uw broer samen met zijn universiteitsdiploma en tot slot foto's van de begrafenis van uw paternale oom.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Tal van elementen leiden immers tot de conclusie dat uw asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw leeftijd. U beweert geboren te zijn in 1995 en aldus minderjarig te zijn. Echter, uit een onderzoek van de Dienst Voogdij, uitgevoerd door het Militair hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek, blijkt met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op datum van 19 november 2012 een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, waarbij 20,4 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Dat u geen waarachtige verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd, is een eerste belangrijke vaststelling in het licht van uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien het feit dat de problemen die u ervoer vanwege de taliban zich situeren tijdens uw broers tewerkstelling bij OMAR, dient nagegaan te worden of dit geloofwaardig kan worden geacht. In het eerste interview stelt u dat uw broer 13 à 14 maanden bij OMAR gewerkt heeft en dat hij daarbij elke dag vroeg vertrok en laat terug thuis kwam. Uw broer was een supervisor, zo zegt u, maar wat hij deed zodat hij een supervisor genoemd werd, kan u niet verklaren (CGVS 2, p. 15): u stelt dat hij in het kantoor bleef, hij soms zaken gaf en zaken droeg. Dit is uiteraard bijzonder vaag en algemeen. Ook heeft u geen weet van de precieze dorpen waar uw broer heen diende te gaan. U verklaart verder dat u niet weet op welke locatie in de provincie Nangharar het kantoor van uw broer gevestigd was. Ook dit mag verbazen. Het zou immers aangenomen kunnen worden dat u minstens zou weten waar in de provincie uw broer zijn dagelijkse werkzaamheden uitvoerde. Wanneer u in dit gehoor gevraagd wordt naar de naam van de baas van uw broer, zegt u dat u eigenlijk geen verdere details van zijn werk weet (CGVS 1, p. 11). Thuis had hij steeds gewone kleren aan, zo zegt u, maar u geeft aan dat u niet weet of hij al dan niet een uniform droeg op zijn werkplaats. Dit alles is opmerkelijk. In het tweede gehoor geeft u aan dat u evenmin weet hoe het komt dat uw broer bij OMAR is kunnen beginnen werken (CGVS 2, p. 15-16). Evenmin weet u hoe dit ontmijnen in zijn werk ging. Gevraagd of u weet welk soort mijnen er bestaan, zegt u vreemd genoeg dat u nooit een mijn zag (en er dus niets over weet) (CGVS 2 p.15). Het kan nochtans aangenomen worden dat u als broer toch wel eens iets over het werk van uw broer zou hebben vernomen. Wanneer u gevraagd wordt naar een emotioneel belangrijke gebeurtenis voor uw broer op zijn werk, vertelt u dat er recentelijk een lid van OMAR een oog verloor tijdens een explosie. Meer details kan u daarover echter niet vertellen (CGVS 2, p. 14). Betreffende de organisatie OMAR weet u dat de organisatie een hoofd en deputy had en ook werkte met andere mensen (CGVS 2, p. 15). U verklaart dat OMAR sinds lang actief is, maar u weet geen preciezere benadering van de tijd (CGVS 2, p. 13). U weet dat dit een ontmijningsorganisatie is die in geheel Afghanistan actief is maar u weet dan weer niet of dit al dan niet een buitenlandse organisatie was (CGVS 1, p. 11). U veronderstelt wel dat ze samenwerkt met buitenlanders (CGVS 2, p. 13) Verder weet u niet waarvoor de afkorting van de organisatie staat of waar de kantoren van OMAR gevestigd zijn (CGVS 2, p. 13).

Het is opmerkelijk vast te stellen dat u bij de vragen over het functieprofiel van uw broer blijft hangen in algemene bewoordingen. Wanneer u gevraagd wordt naar verdere details over bijvoorbeeld het takenpakket van uw broer, zowel als het specialisme om te ontminen, emotionele gebeurtenissen op het werkterrein, het uniform etc. kan u het CGVS enkel dienen van een vaag antwoord en slaagt u er niet in om uw verklaringen meer diepgaand te maken. Op z'n minst kan redelijkerwijs verwacht worden dat u meer zou kunnen uitweiden over de inhoud van het werk van uw broer. Temeer omdat u verklaart dat uw broer, wanneer al zijn jobs naast mekaar worden geplaatst, het langst werkte bij OMAR en hij daarbij elke dag gedurende 13 à 14 maanden naar huis kwam en soms vertelde over zijn werk (CGVS 1, p. 12), is het flagrant dat u er niet in slaagt meer details te geven over dit werk, dat de aanleiding gaf tot uw problemen en vlucht uit uw land van herkomst.

Bovendien is het bevreemdend dat u in het eerste gehoor aangeeft dat u niet weet op welke locatie uw broer werkzaam is (CGVS 1, p. 11), terwijl u in het tweede gehoor verklaart dat uw broer werkte in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 14). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, vertelt u dat Nangharar de provincie is en Jalalabad de provinciale hoofdstad. U zegt dat Nangharar voor u hetzelfde is als Jalalabad stad (CGVS, p. 14). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze redenering weinig diepgang heeft aangezien u in het eerste interview gevraagd werd naar de precieze locatie van het kantoor van uw broer in Nangharar, en u daarop antwoordde dat u het niet wist (CGVS 1, p. 11).

In dezelfde context wenst het CGVS nog een bijkomende opmerking te maken. In het eerste gehoor wordt u gevraagd om de periode te schatten waarin uw broer tewerkgesteld was bij OMAR. U geeft hierbij als antwoord dat u de periode inschat als 13 à 14 maanden (CGVS 1, p. 11). Wanneer dezelfde vraag gesteld wordt in het tweede interview, zegt u dat u de periode niet kan schatten (CGVS, p. 12). Het CGVS acht het bevreemdend dat u de periode in het eerste interview kan schatten, terwijl u in het tweede interview zelfs niet de moeite doet om het aantal maanden opnieuw te schatten wanneer daar expliciet naar gevraagd wordt.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u van deze job bij OMAR geen document kan voorleggen. Als verklaring hiervoor vertelt u dat uw broer gekidnapt werd tijdens zijn werk bij OMAR, en dat hij dus nog aan het werk was toen hij verdween (CGVS 2, p. 16), maar dan nog acht het CGVS het bevreemdend dat u geen ander document kan neerleggen dat zijn functie bij OMAR ondersteunt.

Bovenstaande elementen doen ernstig afbreuk aan de bewering dat uw broer gewerkt heeft bij OMAR. Dit gegeven doet meteen twijfel rijzen bij de problemen die uw broer gehad heeft met de taliban als gevolg van deze laatste job.

Ook over uw broers tewerkstelling bij PRT kunnen volgende zaken aangehaald worden. In het eerste gehoor stelt u dat uw broer er als taak had te superviseren, en bijkomend ook verschillende projectsites diende te bezoeken om te zien of het daar goed ging. Zo diende hij onder andere de projecten van zonne-energie te bezoeken (CGVS 1, p. 11). Voor elke job die hij deed, diende hij een maand training te doen (CGVS 1, p. 12). U schat de periode van tewerkstelling daar op zo'n 8 à 9 maanden. 750 afghani was zijn dagelijkse salaris (CGVS 1, p. 11). Wanneer u in het eerste interview gevraagd wordt naar verdere taken van uw broer tijdens zijn tewerkstelling bij PRT, geeft u aan dat u geen verdere details weet (CGVS 1, p. 12). Dat u zich ook wat deze job betreft zodanig op de vlakte dient te houden, mag verbazen. In het tweede gehoor geeft u aan dat uw broer er kon werken via een examen, dat volgens u gebaseerd was op de regels van de organisatie zelf. Meer kan u ook daarover niet vertellen omdat uw broer hierover niets zei. U vroeg hierover ook niets omdat hij de oudste van het huis was. Verder verklaart u dat uw broer vertaler Pashtou – Engels was bij PRT, en de rol van tussenpersoon vervulde tussen PRT en de constructiebedrijven (CGVS 2, p. 10). Wanneer gevraagd wordt om meer details te geven over zijn werk, slaagt u daar evenwel niet in. Ook weet u niet of uw broer al dan niet diende te voldoen aan extra vereisten om de job bij PRT te kunnen doen, naast vertrouwd zijn met Engels en in het bezit zijn van een diploma van de universiteit (CGVS 1, p. 10-11). U bent evenmin op de hoogte van de locaties waar uw broer naartoe moest gaan om te vertalen (CGVS 2, p. 11) en u weet niets over de voorafgaande training. Evenmin weet u waarover de vertalingen inhoudelijk gingen die uw broer diende te doen (CGVS 2, p. 10).

Ook volgende opmerkingen wenst het CGVS te maken bij deze verklaringen. Zo dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheid die naar voren komt wanneer u de taak omschrijft van uw broer tijdens zijn werk bij PRT. In het eerste gehoor stelt u dat uw broer supervisor was (CGVS, p. 11), terwijl u in het tweede gehoor duidelijk stelt dat uw broer geen supervisor was en geen collega's onder zijn bevel had (CGVS, p. 10-11). Het CGVS acht dit een opmerkelijk verschil, zeker gezien u aangeeft dat de langstdurende jobs van uw broer deze waren bij OMAR en PRT. Dat u de taak van uw broer bij PRT niet eenduidig kan aangeven, is een bevreemdend gegeven en doet twijfels rijzen bij de tewerkstelling van uw broer bij PRT. Vervolgens dient aangestipt te worden dat u in het tweede interview geen schatting kan geven van de periode waarin uw broer daar gewerkt heeft (CGVS 2 p.12). Nochtans stelde u tijdens het eerste gehoor nog dat hij daar acht tot negen maanden werkte. Dat u dit schijnbaar

vergeten bent, is een opmerkelijke vaststelling. Tenslotte is het een opmerkelijk feit dat u geen document kan voorleggen dat de job van uw broer bij PRT bevestigt. Van alle voorafgaande jobs daarentegen, zoals bij FEFA, NDI en Hussain Zada Company, kunt u wel documenten neerleggen. U verklaart dat dit zo is door toedoen van uw moeder; zij is onopgeleid en zou daarom het formulier van PRT niet bij de op te sturen documenten gevoegd hebben (CGVS 2, p. 12). Deze uitleg acht het CGVS echter weinig plausibel en komt dan ook tot de conclusie dat net zoals uw tewerkstelling bij OMAR, ook uw job bij PRT twijfelachtig is. Gezien het niet aannemelijk is dat uw broer gewerkt heeft bij PRT, kunnen uw problemen daar redelijkerwijs ook niet uit voortgekomen zijn.

Ook wat betreft de andere beroepen van uw broer zijn uw verklaringen allerm minst overtuigend. Zo stelt u dat hij voor NDI werkte, maar weet u niet te zeggen waar hij toen werkte, wanneer hij er precies voor werkte of waarvoor de afkorting NDI staat (CGVS 1 p.10). Daarnaast kunnen ook volgende zaken opgemerkt worden wanneer de neergelegde documenten worden beschouwd. Het is opmerkelijk dat uw verklaringen niet overeenkomen met de informatie die vermeld staat op de documenten. Zo staat op het formulier van NDI vermeld dat uw broer er 'long-term election observer' was van 26 juli tot 31 augustus 2009, terwijl uzelf aangeeft dat hij er als vertaler en supervisor werkte en dit gedurende meer dan 3 of 4 maanden (CGVS 1, p. 10). Zowel de tijdsperiode als de functie die uw broer uitoefende is niet congruent.

Dit is ook het geval voor het document betreffende Hussainzada Company: u vermeldt dat uw broer werkte op de derde boerderij (CGVS 2, p. 9), terwijl op het document de vierde boerderij vermeld staat. Ook schat u de tewerkstellingsperiode op 3 à 4 maanden (CGVS 1, p. 10), terwijl op het document slechts een periode van 1 jaar vermeld staat. Deze onsamenhangendheden tussen uw verklaringen en de documenten doen verdere twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Bijkomend kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden met betrekking tot uw asielrelaas. U zegt dat u zelf geen mensen kent die bij de taliban aangesloten zijn en dat hun acties niet goedgekeurd kunnen worden. Deze ideeën deelde u echter met niemand omdat u daar geen mogelijkheden toe had omwille van uw studies (CGVS 1, p. 5). Voordat uw broer gekidnapt was, kreeg u van de taliban een eerste telefoonoproep waarin de taliban uw broer waarschuwde dat werken bij buitenlanders onislamitisch was. Hij werd beschuldigd van spionage. Bovendien werd vermeld dat uw familie 'khaliqi's' waren die nooit voordien meegedaan hadden met de jihad. U en uw familie zouden daarom vermoord worden, maar u kon dit voorkomen door het betalen van 40 000 dollar. In een tweede oproep, 2 tot 2,5 maand na de kidnapping van uw broer, riepen ze u op om mee te doen met de jihad en herinnerden ze u er nog eens aan om hen 40 000 dollar te betalen. Ze bevestigden ook dat uw broer gekidnapt was omwille van het feit dat hij werkt bij buitenlanders (CGVS 1, p. 15, 19). U kon niet onderhandelen over dit bedrag gezien het gesprek onmiddellijk na de boodschap beëindigd werd door de taliban (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 17).

Bij deze verklaringen wenst het CGVS enkele zaken aan te stippen. Eerst en vooral acht het CGVS het onaannemelijk dat de taliban er u en uw familie eerst van zou beschuldigen communisten te zijn, terwijl u kort nadien opgeroepen wordt om mee te doen met de jihad. Temeer omdat de taliban geen enkele voorkennis had over uw persoon en uw houding tegenover de taliban, was het voor hen onmogelijk om uw loyaliteit tegenover hen in te schatten. Uit de informatie die het CGVS tot zijner beschikking heeft en ook bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de taliban steeds een grondig onderzoek doet naar de achtergrond en ideeën van een persoon om de betrouwbaarheid van die persoon na te gaan alvorens zij overgaan tot het recruterende van die persoon. Het CGVS acht dit element in uw asielrelaas dan ook ongeloofwaardig. Verder is de inhoud van de telefoongesprekken onderwerp van discussie. Dat de taliban u gevraagd zou hebben om 40 000 dollar te brengen zonder een locatie door te geven of een manier waarop u hen het geld kon bezorgen (CGVS 1, p. 17), is weinig aannemelijk. Ook het feit dat de taliban de lijn afbrak nadat ze deze boodschap gegeven hadden, zonder ruimte te laten voor het antwoord van uw broer, is bevreemdend, temeer omdat de taliban wel meedeelt dat het geld zou gebruikt worden om wapens te kopen om jihad te voeren (CGVS 1, p. 17). Tot slot heeft het CGVS bedenkingen bij de tijdsperiode van 2,5 à 3 maand waarin de taliban gewacht heeft om u opnieuw te contacteren. Dat ze u pas na het verstrijken van deze aanzienlijk lange periode contacteren om het gebeurde aan zichzelf toe te schrijven en daarmee de verantwoordelijkheid op te eisen, lijkt hun doel om u onder druk te zetten voorbij te gaan.

Verder dienen volgende zaken aangehaald te worden met betrekking tot de kidnapping van uw broer. U verklaart dat uw broer gekidnapt werd nadat u reeds een eerste telefoon had gekregen met daarin de vraag om 40 000 dollar te betalen aan de taliban, anders zou u en uw familie vermoord worden. (CGVS 1, p. 15) De kidnapping zelf gebeurde na 20 assad (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 18). Hierover wenst het CGVS volgende opmerkingen te formuleren. Ten eerste komt het bevreemdend over dat u slechts na aandringen een benadering weet te geven van het moment waarop uw broer gekidnapt werd. Eerst zegt u namelijk dat het "na 20 assad" gebeurde, met name de dag waarop er een trouw plaatsvond in uw dorp (CGVS 1, p. 16). Nadat u werd gevraagd om dit preciezer te schatten, geeft u aan

dat de kidnapping "een week na 20 assad" plaatsvond (CGVS 1, p. 17). Dat u zich wel de datum van een trouw herinnert, maar slechts in staat bent om een benadering te geven van de datum van de kidnapping van uw broer, beschouwt het CGVS als opmerkelijk gezien de ernst van de gebeurtenis. Verder kan hierbij aansluitend aangehaald worden dat u slechts heel summier kan vertellen over de kidnapping van uw broer. Dit komt bevreemdend over gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Wanneer u gevraagd wordt om over de kidnapping te vertellen, zegt u enkel dat uw broer naar zijn werk ging, daarna enkele dagen stopte met werken en daarna gekidnapt werd toen hij op een dag buiten kwam (CGVS 1, p. 18). In het tweede gehoor voegt u daar nog aan toe dat het in de namiddag plaatsvond op vrijdag, maar meer details vertelt u hier niet over (CGVS 2, p. 18). U zegt dat u zelf thuis was toen hij gekidnapt was en dat u rondgevraagd heeft in de dorpen naar meer informatie (CGVS 1, p. 18). Omdat u enkel in staat bent om slechts beperkt uit te weiden over deze zaken betreffende de kidnapping van uw broer, rijzen er ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van het plaatshebben van deze gebeurtenis. Redelijkerwijs zou u over deze gebeurtenis toch iets diepgaander moeten kunnen vertellen.

Voorts wenst het CGVS volgende tegenstrijdigheden op te sommen, dewelke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan het wankelen brengen. In het eerste gehoor vermeldt u dat de taliban uw broer beschuldigde van spionage omdat hij werkte voor de buitenlanders. Bij de vraag hoe hij dan in staat was te spioneren verklaart u dat hij dit niet deed, maar dat de taliban hem daarvan beschuldigde omwille van zijn werk voor de buitenlanders (CGVS 1, p. 16). Wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt of de taliban uw broer ervan beschuldigde een spion te zijn, zegt u dat de taliban dit niet deed (CGVS 2, p. 18). Deze vaststelling is zeer opmerkelijk.

Een andere tegenstrijdigheid is te vinden in de verklaringen rond de eis van de taliban. In het interview op DVZ geeft u namelijk aan dat de taliban uw broer zou vrijlaten na het betalen van 40 000 dollar (vragenlijst DVZ, p. 4). In het tweede interview echter, geeft u aan dat u niet weet of uw broer door middel van het betalen van het gevraagde geld zou vrijkomen (CGVS 2, p. 18). Dit verschil is zeer bevreemdend.

De cumulatie van bovenstaande elementen doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verhaal.

De documenten die u voorlegt kan niets veranderen aan deze appreciatie. Immers, uw taskara, deze van uw vader, oom en broer, hebben betrekking op de identiteit, dewelke door het CGVS niet wordt betwist. Documenten met betrekking tot uw vader hebben enkel op zijn persoon en zijn invaliditeit betrekking. Betreffende de documenten van uw broer werd hierboven reeds aangehaald dat sommige elementen op de documenten niet overeenkomen met uw verklaringen. De familiefoto die u neerlegt toont niet meteen een familiale band aan tussen u en uw broer, gezien u niet afgebeeld staat. De foto's waarop de begrafenis van uw oom weergegeven wordt, geeft geen uitsluitsel over de manier waarop de man overleden is en toont dus ook geen ondubbelzinnige link aan met uw asielrelaas. De afbeeldingen van uw visueel beperkte vader ondersteunen enkel de gezondheidstoestand van uw vader, maar hebben geen betrekking op uw vrees voor de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit provincie Behsud te Nangharar, dient in casu de veiligheidssituatie in het nabijgelegen Jalalabad te worden beoordeeld. U verklaart immers dat u al enkele malen in Jalalabad geweest bent om uw vader te begeleiden naar kantoor en om er uw taskara te halen (CGVS 1, p. 3). Verder bent u ook tot graad 7 naar school geweest, en spreekt u zowel Pashtou, Dari als een beetje Engels (CGVS 1, p. 7). Dit geheel aan factoren maakt het ongetwijfeld mogelijk om u te hervestigen in Jalalabad en er een toekomst uit te bouwen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangharar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld

dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en stelt dat wat men zijn eigen bevolking afraadt, ook niet kan worden opgelegd aan iemand van andere origine. Daarnaast erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de provincie van verzoeker uiterst onveilig is. Verzoeker is niet van Jalalabad en heeft daar geen enkele steun, familie of terugval basis. Bovendien wordt de beweerde recente informatie niet concreet toegepast in het dossier.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten,

vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. De rechtstreekse aanleiding van de beweerde problemen van verzoeker zijn de werkzaamheden van zijn broer bij verschillende (buitenlandse) organisaties. Hoewel verzoeker verklaart dat zijn broer soms vertelde over zijn werk, blijkt hij hieromtrent bijzonder onwetend en slaagt er niet deze werkzaamheden aannemelijk te maken (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 12). Zo zou zijn broer werkzaam geweest zijn bij het bedrijf OMAR toen de problemen begonnen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 16, 17, 18). Ondanks het feit dat hij supervisor zou worden genoemd weet verzoeker niet wat zijn broer hier precies deed (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 15). Daarnaast weet verzoeker tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet te specificeren waar in de provincie Nangarhar het kantoor van zijn broer gevestigd was (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter plots dat dit in Jalalabad lag (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 13 en 14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker dat Nangarhar en Jalalabad hetzelfde zijn en in onderhavig verzoekschrift beweert verzoeker dat hij met Jalalabad ergens in de provincie Nangarhar bedoelde. Dit is echter geenszins aannemelijk aangezien verzoeker duidelijk weet wat het onderscheid tussen Nangarhar en Jalalabad is, weet dat Jalalabad de hoofdstad van de provincie Nangarhar is en reeds in Jalalabad is geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 13 en 14 en stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 3). Evenmin weet verzoeker wie hem opdrachten gaf of zijn baas was, noch of hij al dan niet een uniform droeg op zijn werk (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 15). Ook hoe zijn broer bij OMAR kon beginnen werken, hoe lang OMAR als bedrijf actief is, waarvoor de letters OMAR staan en of dit al dan niet een buitenlandse organisatie is weet verzoeker niet (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 13 en 16). Bovendien schat verzoeker in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer dertien of veertien maanden actief was bij OMAR en acht of negen maanden bij PRT (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11). Tijdens het tweede gehoor slaagt verzoeker er daarentegen echter geenszins in deze periodes opnieuw te schatten en stelt hij slechts niet te weten hoelang zijn broer voor deze organisaties werkte (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 9 en 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij verplicht werd om iets te zeggen hoewel hij het niet wist, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag. Aan verzoeker werd immers louter gevraagd een schatting te geven, hetgeen verzoeker deed, en er werd dan ook geenszins verplicht een precies antwoord te geven op vragen waarop hij geen antwoord wist (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in slaagt deze periodes opnieuw in te schatten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 9 en 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij buiten de basisgegevens van OMAR, er niets van af weet omdat dit normaal is vanwege zijn leeftijd en gelet op de gevaren bij het rondstrooien van informatie, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan verzoekers onwetendheid. Ongeacht verzoekers leeftijd kan worden verwacht dat hij desbetreffend meer informatie kan verschaffen, het betreffen immers geen details doch wel essentiële aspecten verbonden aan de tewerkstelling van zijn broer en dienvolgens eveneens aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers reeds van bij aanvang van de asielprocedure dat de tewerkstelling van zijn broer, de oorzaak van de problemen was (stuk 14, vragenlijst, p. 4).

Daarnaast legt verzoeker ook met betrekking tot de tewerkstelling van zijn broer bij PRT tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart hij in het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer er supervisor was en projecten controleerde die PRT aan kleinere organisaties gaf (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11). Verzoeker kon omtrent de werkzaamheid van zijn broer bij PRT geen verdere details geven dan dat zijn werk er superviseren en controleren was (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 12). In het tweede gehoor stelt verzoeker

daarentegen dat zijn broer vertaler was bij PRT en expliciet stelt dat hij geen supervisor was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 10 en 11). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een verkeerde interpretatie en/of vertaling, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar hoe een verkeerde interpretatie deze tegenstrijdigheid kan verschonen. Verzoeker weet eveneens niet of zijn broer aan extra vereisten moest voldoen voor deze job, buiten het Engels machtig zijn en in het bezit zijn van een universitair diploma, weet niet waar zijn broer dan moest gaan vertalen, noch of hij een voorafgaande training kreeg of waarover de vertalingen die zijn broer deed gingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 10 en 11). Overigens verklaarde verzoeker in het eerste gehoor dat verzoeker vertaalde voor NDI (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 10). Opnieuw weet verzoeker echter niet waar hij bij de NDI werkte, wanneer hij er werkte of waarvoor NDI staat (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 10). Bovendien schat verzoeker dat zijn broer drie of vier maanden voor NDI werkte, terwijl uit het door hem neergelegde document omtrent deze werkzaamheid stelt dat hij er verkiezingsobservator was van 26 juli tot 31 augustus 2009 (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 10). Hieruit blijkt overigens evenmin dat de broer van verzoeker vertaler was bij NDI, zoals verzoeker verklaart (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 10). Ook wat betreft de tewerkstelling van zijn broer bij Hussainzada Company, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij werkzaam was op de derde boerderij en dat hij er drie of vier maanden werkte (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 14 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 9), terwijl het door hem neergelegde document de vierde boerderij en een project van een jaar vermeldt. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de focus niet op zijn broer, maar op hem dient te worden gelegd, stelt de Raad dat redelijkerwijze kan verwacht worden van iemand die stelt in de problemen te zijn gekomen omwille van de werkzaamheden van zijn broer dat hij omtrent deze werkzaamheden coherente verklaringen kan afleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift tracht te poneren dat de werkzaamheden van zijn broer bij de NDI en de PRT geen invloed hebben op de feiten die aan zijn asielaanvraag ten gronde liggen, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broer bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor Amerikanen en Britten (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 15). Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker met betrekking tot OMAR niet wist of dit al dan niet een buitenlandse organisatie is (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 11, stuk 14, vragenlijst, p. 4). De werkzaamheden bij NDI en PRT zijn dus geenszins details, aangezien zij de aanleiding voor de beweerdde bedreigingen van de taliban aan het adres van de broer van verzoeker en verzoeker zelf zijn.

Met betrekking tot de bedreigingen van de taliban, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban 40000 dollar zouden eisen zonder een locatie of andere manier te vermelden waarop het geld hen moest worden bezorgd, in het bijzonder omdat zij wel zouden hebben vermeld dat dit geld zou dienen om materiaal aan te kopen en jihad te voeren (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 17). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het eerste gehoor expliciet verklaarde dat de taliban zijn broer beschuldigden van spionage (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 16). In het tweede gehoor verklaart verzoeker daarentegen dat zij hem niet beschuldigden van spionage (stuk 4, gehoorverslag CGVS 15/5/2013, p. 18).

Ten slotte stelt de Raad vast dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 19 november 2012 een leeftijd had van 20,4 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Bijgevolg dient verzoeker te worden aanzien als een volwassen man (stuk 13). Het feit dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in onderhavig verzoekschrift volhardt in zijn verklaring dat de leeftijd op zijn taskara de juiste is, doet geen afbreuk aan voormeld leeftijdsonderzoek (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 3). Waar verzoeker stelt dat de leeftijdsbepaling na botscan niet kan worden aanvaard, verwijst naar een procedure van het Hof van Beroep te Brussel waarin kwam vast te staan dat de resultaten van een leeftijdsbepaling voor bepaalde Afrikaanse volkeren ernstig kunnen afwijken van de gebruikte standaard, tot 2,6 jaar en stelt dat naar de relatie van leeftijdsbepalingen voor Aziatische volkeren geen onderzoek werd verricht, stelt de Raad vast dat in het medisch onderzoek dat werd gevoerd rekening werd gehouden met een standaarddeviatie van twee jaar en dat verzoeker zelfs binnen deze grenzen reeds op datum van 19 november 2012 meerderjarig bleek te zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de resultaten van voormeld leeftijdsonderzoek heeft betwist conform de hierin aangegeven beroepsmogelijkheid.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat

verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het medisch onderzoek, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker een volwassen man is (stuk 13). Daarnaast ging verzoeker tot de zevende graad naar school en spreekt hij Pashtou, Dari en een beetje Engels (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 7). Bovendien ging verzoeker soms naar Jalalabad om zijn blinde vader te begeleiden naar zijn kantoor (stuk 8, gehoorverslag CGVS 27/3/2013, p. 3) en beschikt zijn familie over gronden (stuk 14, vragenlijst, p. 3). Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt

de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken doet geen afbreuk aan de voormelde informatie. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat de informatie die in een dergelijk reisadvies is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker brengt verder geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk complexe aanslagen zijn, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF